

Co když to nebyl člověk?

Stela a Bela krácejí spolu po úzké cestě do školy. Na zádech se jim pohupuje batoh s učebnicemi, jablkem a krabičkou se svačinou. Na nohou mají zase holínky, protože lijí jako z konve. Před nimi jde Arya a Arvid. Něčemu se hlasitě smějí, jako se smějí každé ráno. Kus před nimi rázuje Fritz a Fjodor. Jsou už velcí, a tak odmítají vzít na sebe holínky, i když lijí jako z konve. Místo toho drží nad sebou deštník a nohy mají mokré, až jim voda v teniskách čvachtá.

„Co myslíš, kdo to byl?“ zeptá se Bela.

„Netuším,“ odpoví Stela a pokrčí rameny.

„Třeba to byl kominík,“ navrhuje Bela.

„Tak pozdě večer?“ podiví se Stela. „A vůbec, kdo by asi kominíka zavolal a řekl mu, že má přijít? A kdo by ho pustil dovnitř?“

Ne, kominík to nebyl. Kominík si jistě večer hová na gauči, odpočívá a nechodí čistit komíny v opuštěných domech.

Jdou dál hustým deštěm.

Každý den musí po úzké silnici obejít Horu a pokračovat uličkami jejich městečka. Když už to vypadá, že městečko končí, objeví se škola. Má růžové

zdi, červenou střechu a obrovské hodiny nad vchodem, aby nikdo nezapomínal, že čas se nikdy nezastaví.

„Co když to byl pošťák,“ navrhuje po chvíli přemýšlení Bela.

„Pošťák?“ vyhrkne Stela udiveně. „Kdo by měl do toho domu dostávat poštu, prosím tě?“

„Netuším! Třeba přinesl dopis na špatnou adresu.“

„Jenže pošťák přece nikdy nechodí do domu. Hodí dopis do schránky a jde,“ řekne Stela.

Přestože jsou si Stela a Bela tak podobné, že je těžké je od sebe rozeznat, našli byste mezi nimi mnoho rozdílů, není ovšem jednoduché je postřehnout. Například Stela má o číslo větší boty než Bela. A Bela má na nose třicet šest pih, zatímco Stela jen dvacet jedna.

A zrovna teď připadá Bele, že Stela je trochu moc rozumná, zatímco Stela je toho názoru, že Belu napadají samé hlouposti.

„Ale co když to nebyl člověk,“ špitne Bela.

Obě se zastaví, dešť jim kape na špičku nosu.

„To je fakt, co když to nebyl člověk,“ zašeptá i Stela.

Okamžitě si obě v duchu představí obry s vyceněnými zuby a s jedovatými očima, tvory z jiných planet, kteří vyhledávají lidské děti, aby je unesli do vesmíru, a strašidla, co po nich natahují studené ruce, když spí.

„Hej, vy loudalky,“ volají na ně Fritz a Fjodor a naštěstí je vytrhnou z hrozivých fantazií. „Za chvíli začíná první hodina!“

Karl Olsen se rozhlíží po třídě 3. A. Pohled na děti ho nijak neuspokojuje. Karl Olsen totiž nemá rád děti a nemá rád ani svou práci učitele. Všech třináct žáků na něj upírá oči plné očekávání, ale jako obvykle zažijí zklamání. Karl Olsen nemá v zásobě ani jeden žert, žádnou praštěnou historku, nic takového, dokonce ani drobný úsměv. Místo toho si za katedrou povzdychne s upřímným přáním být na opuštěném ostrově uprostřed rozbouraného

oceánu. Karl Olsen je vyzábly jako propiska a pod nosem má knír jako kartáč, a když zhluboka vzdychne, ten huňatý knír se zachvěje. Karl Olsen často zhluboka vzdychá.

Stela a Bela upřeně sledují tikající hodiny na stěně. Při hodinách s Karlem Olsenem čas skoro stojí.

„Vyndejte si pera a sešity.“

Třináct žáků se skloní k batůžkům a vyloví pera a sešity.

„Pište podle diktátu,“ nařídí jim Karl Olsen. „Jednoho dne ukradnu plachetnici.“

Klára, která má vždycky potřebu něco říct, zvedne ruku:

„Vy nevíte, že krást plachetnice se nesmí?“

„To vím, Kláro,“ vzdychne Karl Olsen. „Napsat se to ale snad smí, ne?“

S tím musí Klára i ostatní žáci souhlasit, a tak se skloní nad sešity a píšou: *Jednoho dne ukradnu plachetnici.* Stela a Bela vědí, že po c se píše měkké i, ale nejméně čtyři žáci na to zapomenou a napíšou tvrdé.

„Pak pojedu do Finska,“ pokračuje Karl Olsen.

Žáci 3. A napíšou i tuhle větu. Nikdo si nevzpomene, že Finsko se píše s velkým F.

„Budu se koupat v tisíci jezerech,“ pokračuje Karl Olsen a poslední větu doprovodí svým typickým vzdechem. „Finsko je totiž země s tisíci jezery.“

Zívne, vytáhne mapu a ukáže na zemi, kde je spousta modrých flíčků.

Třídou se nese ospalý hlas Karla Olsena jako mírný jarní vánek. Na Stelu a Belu padne únava a myšlenky je odnášejí ven ze třídy.

Donesou je zpátky k živému plotu. V jednu chvíli vyjde stín zpoza záclony a scvrkne se do velikosti usměvavého děvčete jejich věku, zamává na ně a chce si hrát. V dalším okamžiku se stín promění v draka s očima planoucíma ohněm a chřtánem chrlícím jed.

„Na co myslíte?“ zeptá se Karl Olsen a zadívá se ospalýma očima na dvojčata.

„Na draky,“ zašeptá Bela.

„A na hodné kamarádky,“ odpoví tiše Stela.

„Tak tak,“ vzdychne Karl Olsen. „Fantazie žije vlastním životem. Pojdme si namalovat něco z Finska.“